

Folketingets Forhandlinger. (30.)

465 27. Okt. 1898: I. Beh. af Finanslovf. f. 1899—1900. 466

lige købt Ejendommen og givet 50,000 Kr. der for det, og nu mener man, at der skal en Udgift af 2,000 Kr. til Driften. Ja, for saa vidt det Lovforslag, der er fremsat om Fiskeriet i Randers Fjord og Gudena, bliver vedtaget, kan det være muligt, at der skal noget til, men hvis det ikke sker, finder jeg det ganske mærkeligt, at vi ikke skulle kunne nøjes med at give de mange Penge ud, at de 30 Tønder Land og Fiskeriet i Fjorden ikke skulde kunne svare sig uden Udgift. Ganske vist, som det gaar nu, er det ikke saa mærkeligt. Det er ikke saa mærkeligt, at det gaar galt, naar Landbrugsministeren sender Amtmanden ud, og han skal være øverste Mand og forpagter Jorden ud paa den Maade, at 30 Tønder Land ikke kunne give en eneste Smule Indtægt. Forpagteren skal kun give 200 Kr. om Aaret og faar Lov til at føre al Gødning og Halm bort, og saa faar han de samme 200 Kr. for at føre Tilsyn. Naar der saa skal holdes en 4—5 Karle, kan der selvfølgelig ikke blive meget at faa. Jeg vil derfor henstille, at der maa blive gjort en Forandring. Som det er for Øjeblikket, kunne vi ikke være bekendt at gaa og se paa det derovre.

Jeg kan tiltræde de Udtalelser, der faldd fra det ærede Medlem for Frederiksberg (K. M. Klausen) om at støtte Aftenskolerne, og jeg tror, at denne Sag allerede er i god Gænge. Jeg haaber, at Andragendet om Frikursus paa vore Højskoler vil finde Støtte hos Ministeren og Finansudvalget, og ligeledes haaber jeg, at et Andragende, jeg har indbragt, fra Aftenskoleforeningen om at faa Understøttelse til Fremme af Tanken, ogsaa vil finde Støtte, thi det er fuldstændig rigtigt, at det er de fattige Folks Børn, som ikke have Raad til at komme paa Højskole, man særlig kommer til at hjælpe gennem Aftenskolerne. Hvad angaar Subventionen, som jeg omtalte før, vil jeg bemærke, at før der foreligger virkelige Oplysninger om, at Forholdene ere blevne bedre, haaber jeg ikke, at en saadan Understøttelse gives. Der kunde være Tale om, at man ogsaa skulde understøtte andre Router, Dampskibsrouterne over Aarhus og Randers, men det bør dog nærmere undersøges, hvordan Forholdene i det hele ere, vi

maa, før vi give en saadan Understøttelse, vide, at Fragten og alt er, som det skal være, at Adgangen til Havnene ere, som de bør være. Derfor vil jeg meget anmode den højtærede Landbrugsminister og særlig Finansudvalget om dog at tage Sagen under nærmere Overvejelse, at man ikke giver sin Billigelse til noget af det, før man ved, at det kan gaa.

Hermed tror jeg, at jeg kan slutte, idet jeg dog blot vil sige, at det af, hvad jeg har sagt, fremgaar, at det, der har været Manglen ved dansk Politik, er, at vi have haft for lidt Fremsyn, og at vi have været daarlige til at holde Lovene. Hvis det skal gaa godt i et Land, maa de Mænd, der føre an, have gode Ideer og gode Idealer, have Tanker at se frem efter og ikke bare slæbe frem fra Dag til Dag og hjælp paa de værste Mangler. Jeg vil haabe, at vi ville faa Mænd, der have noget mere Fremsyn, og Mænd, der ville holde Lovene. Før end det sker i Danmark, bliver der ikke Mening i dansk Politik, og før bliver der ikke sundt og godt at være. Hvor snart det sker, skal jeg ikke kunne sige. For mit Partis Skyld har jeg ikke noget imod, at Højre kører videre i sin gamle Skure, det vil snart have til Følge, at de kun ere en eller to Mand hernede i Tinget; men for Landets Skyld var det nok heldigt, om vi snart kom bort fra den Vej, vi nu have kørt saa længe.

Dinesen: Det er for nogle praktiske Spørgsmaals Skyld, at jeg har begæret Ordet. Men jeg vil dog tillade mig til at begynde med at rette en Tak til den meget ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr), fordi han har forelagt Skolelovforslaget og har taget det Standpunkt for Kaldelsesspørgsmaalets Vedkommende at slutte sig til den Afgørelse, som blev vedtagen her i dette Ting. Jeg har beklaget og beklaget gentagne Gange, at en saadan Indflydelse har kunnet gøre sig gældende, at vi have maattet føre en Kamp mod en Retning, der har villet kræve, at Kaldelsesretten ved Besættelse af Lærerembeder skulde indskrænkes i Forhold til, hvad der blev slaaet fast ved Loven af 1856. Det forekommer mig, at